

Tenkrát jsem nechtěl být v ničem výjimečný. Krom hokejem – který toužil hrát snad každý kluk – jsem vlastně nic jiného dělat nechtěl. Pamatuju si moc dobře, že jsem v první třídě měl jediného kamaráda, a to byl Míra Nguyen, který věděl, že chce studovat jazyky. Byl to chytrý kluk a vlastně jediný Vietnamec ve třídě společně se mnou Polovietnamcem. Než Míra odešel na školu do Prahy, hráli jsme si na Old Shatterhanda a Vinnetoua a já byl Old Shatterhand, což mi dneska přijde komický.

To, že jsem jiný, jsem si začal uvědomovat až s příchodem do třetí třídy, kdy spolužáci začali nosit walkmany. Síla dětského kolektivu je obrovský nástroj davový hypnózy. To, co mělo jedno děcko, chtěli všichni. Už tenkrát se ten, kdo měl věci z tržnice, nemohl považovat za školní hvězdu. Děti se smály ostatním, když měli tepláky se čtyřma pruhama, a ukazovali si na ně s posměškem „abibas, abibas“.

Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Po Šmoulech a Tereze Pergenerových dorazil k nám na školu Orlík. Čágo Bélo a Lunetici byli hity pro holky. Správný kluk buď jezdil na skejtu, nebo byl něco jako skinhead. Existovaly dvě skupinky – Zewláci (vytáhaný džíný, volný trika a ve walkmanech Chaozz) a pak ti agresivnější, co nosili bombery s kanadama a vyholenou hlavu jako znak, že dobře reprezentují konfедераční vlajky vyšité na bundě.

Tahle mánie zaplavila školu a já poprvé slyšel termín rákosník. Měl jsem dojem, že mě lidi z druhého stupně mají rádi a chtějí si se mnou hrát, když mi v kanadách podkopávají nohy. Celý mi to vlastně přišlo jako hra, než mě udeřili do hlavy o velké přestávce. Brečel jsem, protože jsem si myslel, že jsem jim něco provedl. Křičeli na mě „bílá liga, rákosníku, bílá síla“. Bylo jim tak maximálně 12 let.

Když se poprvé dostanete do situace, kdy syn ředitele školy před vámi hajluje, spolužáci do vás kopou a nakonec přijde učitelka a řekne jim v kabinetě: „Kluci, takhle ne, mohli byste z toho mít problém,“ máte pocit, že vlastně nemáte zastání. Neexistuje pro vás žádná vyšší autorita, jenž by zasáhla a řekla: tohle není správný. Když se o velký přestávce dostanete do kouta mezi lavice, po tom, co vás spolužačka ve třetí třídě osočila, že

**kdykoli
mě někdo za
něco
pochválil,
tak jsem se
tak snažil,
abych
ho nezklamal**

jsem jí (míněno my žlutí) prodali špatnou bundu a že ji máma za to seřve, pak vám dá facku před celou třídu a hystericky se rozbrečí – zůstane ve vás navždy ten koktejl nespravedlnosti, jak ji většina třídy utěšuje před mým vetřeleckým já.

Několikrát jsem si cestou domů pokládal otázku, co jsem vlastně udělal, Když mě spolužáci pronásledovali domů a řvali na mě „čing čong“. Báł jsem se chodit i neznámýma ulicema, protože jsem právě v ten čas dostal přes držku od náhodného dospělého kolemjdoucího, kterej si kopal papírovou kuličku z novin před sebou. Křičel na mě: „Vy sem nepatříte.“ Tak nějak to ve mně začalo vřít a chtěl jsem se bránit, nevěděl jsem, jak mám popsat rodičům slova, kterýma mě nazývají. Věděl jsem, že bych před bráchou byl za slabocha a smál by se mi. Chtěl jsem uniknout, a tak jsem se jednoho dne rozhodl proti klukovi z vedlejší školy zakročít a bránit se. Skončil jsem s krvavým nosem a tunou slz.

Ta síla jedný kazety ve walkmanu mě neuvěřitelně přitahovala. Asi jsem zpětně pochopil, co dokázala jedna nahrávka o nadřazenosti rasy udělat s klukama, který za pár let přešli do Antify a stali se zarytejma sluníčkářema. Pochopil jsem, jak velkou moc má hudba, když říkáš věci s přesvědčením. A proto jsem vlastně vnitřně chtěl hudbu dělat, jenom jsem nevěděl, jak na to. Psal jsem básně, slohy s gramatickýma chybama, a jednou jsem dokonce napsal svojí třídní učitelce dopis, kde jsem se se šikanou svěřil.

Nakonec jsem ho zahodil, protože jsem se bál, že se na to přijde a já budu dostávat ještě víc.

Nikomu jsem až do dokumentu s Českou televizí tohle neřekl. Tak nějak jsem se v té době smířil s tím, že jsem někdo podřadný, a začal jsem hledat kamarády mezi dalšíma klukama, kterým se smáli. Byli jsme taková partička se značkou „Ti poslední, který si vybereš, když se hraje fotbal“. Našel jsem tenkrát obrovskou útěchu v jídle a ve vydávání parodických školních novin, kde jsem si dělal z učitelů legraci. Naši nebyli moc doma, protože se snažili, abychom narozdíl od jejich dětství my měli plnou ledničku. A to se dařilo. Zamykal jsem se s jídlem ve sklepě a nechtěl jsem vycházet ven.

Tak moc jsem hledal svoji identitu, to, kdo jsem, ke komu patřím a kde je vlastně můj domov, že jsem právě ve sklepě jednou našel takovou tu knížku, kterou maminky dělají dětem potom, co se narodí. Bráchova byla plná lásky a celá hotová – moje byla z poloviny nedopsaná, zaprášená, bez obalu a zvláště stroze napsaná. Bylo mi to tak líto, že jsem probrečel celou noc. V mojí hlavě běhala věta: „Nikdo mě nechce, nikam nepatřím a ani v Sapě mě nikdo nebere jako svýho. Čím vlastně jsem – je někdo, kdo mě má opravdu rád?“

Měl jsem asi 120 kg, když jsem koncem základní školy potkal mormony u svýho bytu. Po dlouhý době mě někdo oslovil vlídně a já se bál, že je to nějaká léčka. Pozvali mě nejdřív k sobě na lekci angličtiny a pak na večeri k nim domů. Tajně jsem je podezíral, že mě chtějí přimět konvertovat, ale

tím, že jsem byl vychováván v nevěřící rodině, jsem měl obrovskou dávku argumentů, proč se nepřidat. Nakonec jsme strávili spoustu času na výletech, kurzech, já se skvěle zdokonalil v angličtině a poprvé jsem nemusel jenom zůstat doma a hrát Age of Empires. Na chvíli jsem poznal, co je to přátelství, kamarádství, to, když děláte něco společně, a to, když vás někdo bere jako sobě rovného.

Problémy s bráchou se začaly stupňovat. Asi ani proto jsem se mu nikdy nesvěřil, nevěděl jsem, jaká by přišla reakce. Nejdřív jsme ho s mámou chodili hledat po sídlištích, protože nechodil domů včas. Někdy se vrátil druhej den. Máma musela jít několikrát do školy, protože zástupkyně načapala bráchovu partu, když kouřili trávu. Máma se hlavně snažila, aby rodila byla v pohromadě, protože věděla, že Honzův táta o něj nemá zájem, ale můj táta je až nepřiměřeně přísněj. Jedno sobotní ráno přišel brácha po mejdanu domů a já jsem měl za úkol zavolat mámě, až se objeví. Šel jsem k telefonu a brácha na mě s vražedným výrazem v očích začal křičet. Začali jsme se prát o telefon a pak mě začal dusit na zemi. Když mě pustil, vzal jsem telefon a křičel jsem o pomoc. Stačil jsem utéct na záchod, kde jsem se zamkl a zavola rodičům. Tu noc jsme si ve třech promluvili a máma řekla, že jsme bráchové a máme se chránit navzájem. Chápu, proč to udělala.

Věděla asi, že by to byla voda na mlýn mému tátovi, kterej se rád zamotával do svých teorií o tom, jak se v osmnácti máme osamostatnit a odejít z domu. Byl vychovaný, že děti mají brzy odejít z domu. Maminčina ochranná ruka ale skončila ve chvíli, kdy se našel lístek ze zastavárny a vyplulo na povrch, že brácha prodal babiččiny prstýnky a mámy zlato, aby měl na pervitin.

Tak začala hrozná etapa máminýho smutku, kdy nemohla pochopit, proč brácha udělal, co udělal. Rodiče ho poslali na ubytovnu, kde mu sice vozili jídlo, ale bráchovy mejdany pokračovaly, dokud neskončil v nemocnici, odkud na revers utekl. Rodiče se začali víc hádat, až toho všeho nakonec máma začala mít zdravotní problémy. Celá tahle kapitola jí po tom všem, co udělala pro rodinu, totálně emocionálně ublížila. Všechny ty dovolený, který zaplatila, když se nám rozjel byznys se spodním prádlem, vlastně neměly smysl, protože jeden z jejích synů byl teď na ulici pod vlivem něčeho, co ho navždy měnilo k horšímu. A tak jsem zůstal v dětském pokoji sám.

